

Saj bo še znorel

Pisanje Lada Ambrožiča, ki ga je objavil v *Reporterju* 20. junija 2016, sem pričakoval. Podobno me je napadal že pred desetimi leti. Takrat se je sprva celo prikril pod podpis »družina Ambrožič«, pozneje, ko to verjetno več ni šlo, se je le moral razkriti kot pisec tistih umotvorov.

Zdaj o meni piše, da je v mojem pisanju »edina verodostojna stvar samo sovražstvo proti vsemu in vsem, kjer« slutim »pozitivni odnos do narodnoosvobodilnega boja«, in ker za svoje »nebulozne trditve« nimam »v rokah niti enega samega oprijemljivega argumenta«, si »pobalinsko« izmišljam reči.

Lado Ambrožič mi ves čas pripisuje, da lažem in krivo obsojam. Toda navedel oz. vsaj omenil ni niti enega mojega podatka, ki naj bi bil kakorkoli neresničen. Seveda ne, ker ga ne more. Zato pobesnelo žali moje pisanje vsepovprek, le ovreči ne poskuša nobenega podatka. Trdi, da nizam »laž za lažjo, umazanijo za umazanijo«. Ja, umazanijo res, vendar so ta umazanija partizanski zločini. Zapisal je celo, da napadam »tiste, ki so leta 1941 pokazali, kaj je domovinska zavest«. Ti njegovi »tisti« z domovinsko zavestjo naj bi bili partizani.

Danes (lahko) vsak ve, kdo je med drugo svetovno vojno v resnici izdal slovensko domovino. To seveda niso bili tisti, ki so se morali braniti pred medvojnimi revolucionarnim nasiljem. Te so komunistične paravojaške skupine (vosovci in partizani) od leta 1941 do 1942 eno leto v velikem številu ubijali in ob tem še nepopisno sramotili z lažmi (da bi prikrili svoje zločinsko početje). Šele po enem letu so se tako nepopisno perverzno napadeni Slovenci temu brezumnemu početju komunistov upr-

li in rekli, da se bodo branili. Da se torej ne bodo več prepuščali ubijati na milost in nemilost, kot se je dogajalo do takrat. To, da je bil takrat v deželi okupator oz. njegova vojska, ki je bila totalitarna in je želela imeti vse, kar se je le dalo, pod nadzorom, je v kontekstu protirevolucionarnega upora leta 1942 in kasneje povsem nepomembno. Pomembno je le v kontekstu komunistično-partizanskega nasilja, saj je bilo to zaradi prisotnosti okupatorja še posebno zločinsko. To prisotnost o. posebno stanje, ki je z njo nastalo, so izkoristili za komunistično revolucijo oziroma za partizansko morijo, takšno, kot je bila. Edino to je pri izrazih, kot je izdajalec, pomembno.

Zato so bili izdajalci slovenske domovine komunisti, ki so okupacijske razmere izkoristili za revolucionarno morijo svojih političnih nasprotnikov znotraj naroda. Vsako govorjenje, da so bili izdajalci branilci pred partizanskim nasiljem oz. uporniki proti tej izrazito zločinski politični združbi, je zato le krčevit poskus nemočnih branilcev največjega zločina v slovenski zgodovini. Očtetje ali dedje mnogih današnjih Slovencev so bili nepopisni zločinci. Tako pač je. Ali naj zdaj, da to prikrijemo, mar molčimo? Ali naj molčimo ob tem, da se osnovne šo-

le in celo vrtci imenujejo po zločincih? Da o spomenikih in ulicah z imeni zločincev sploh ne govorim, saj so Slovenijo prekrili z njimi. Kamorkoli se zapeljem, povsod zadevam obnje. Ne prikazujejo se mi kot »bele miši«, ampak jih opazim. Mnogi jih sploh ne več, toliko jih je.

Vsako dejanje se presoja tudi po tem, kakšne posledice pusti za seboj. Propagandisti oz. lažnivci, ki so v vseh državnih ustanovah in parazitirajo na davkoplačevalskem denarju, Slovencem že 70 let dopovedujejo, da je bila Slovenija maja 1945 osvobodena in da so jo osvobodili partizani. Naj tu tokrat zanemarim širši opis o tem, da partizani ne bi takrat nič dosegli, če jim ne bi z jugovzhoda pomagale silne armade Sovjetov in Bolgarov. Z letom 1945 je v Sloveniji zavladal komunistični udbovski režim, ki je nadaljeval medvojno revolucionarno nasilje (ubijanje, zapiranje, zablombe), trpelo je na desetine tisoče Slovencev. 45 let je imela Udba prav vse pod nadzorom. Niti sledu demokracije ni bilo. Posledice tega udbovskega režima čutimo po demokratizaciji Slovenije leta 1990 že ves čas do danes, že 25 let na vsakem koraku in jih bomo čutili še zelo dolgo.

Vsako ambrožičevsko govorčenje o »domovinski zavesti« ko-

munistov in vseh mogočih njihovih podreptnikov med vojno, potem ko so prav vse, kar obstaja, zlorabili za uničevanje vsega, kar ni bilo strogo po njihovem političnem okusu ali volji, je nesmiselno in žalostno smešno. Danes to – ob celih gorah literature o partizanskih zločinih – vemo prav vsi v Sloveniji. Zato je pisarjenje žaljivk ambrožičev brezpredmetno, zapisane ostanejo kot svojevrstni dokumenti nasilnikov, ki bi radi z dobro plačanih pozicij v državnih ustanovah, ki jih zlorablja jo na vsakem koraku, še naprej, še po sedemdesetih letih, že kot sinovi in vnuki partizanskih zločincev, terorizirali Slovence.

Veliko sem hodil po Dolenjski in nikjer nisem srečeval tako s strahom požgane dežele, kot je ta. Glede na to, kaj so partizani med vojno in razne komunistične paradržavne milice po vojni počele po dolenskih vaseh, mi je ta strah, čeprav zelo neprijeten, povsem razumljiv. Naj si ambrožiči vzamejo v roke samo moji knjigi *Zasuta usta* ali *Šentrupert med revolucijo*, tam so konkretni opisi brez konca in kraja poživljenega in nedoumljivega partizanskega nasilja.

Ker lahko v kratkem pismu objavim le malo podatkov, doslej nisem pisal o naslednjem. Lado Ambrožič - Novljan je vodil tudi

poletni napad na Žužemberk konec julija 1943, ki je bil še bolj uničujoč od tistega v noči na 22. december 1942. V ta namen so ustanovili posebno skupino partizanskih enot, »poveljstvo žužemberške operacije«, ki so jo sestavljale: Gubčeva, Cankarjeva, Šercerjeva in Tomšičeva brigada ter del Zapadnodolenjskega odreda. Silna moč torej.

Veliki zločinski napad na Žužemberk, že tretji po vrsti, je nadzorovalo najvišje komunistično vodstvo, Edvard Kardelj in Boris Kidrič, ki sta si ga prišla celo osebno ogledat. Preden so šle komunistične paravojaške enote v napad, sta jih na območju uničnega Ajdovca na »mitingu« nagovorila vodja komunistične revolucije Edvard Kardelj in vodja napada Lado Ambrožič - Novljan. Svoje vojščake sta še enkrat hujskaško nagovorila s propagandnimi gesli, da ja ne bi kateri od njih opazil, pri kako podlem poslu sodeluje.

V noči na 25. julij 1943 so Kardeljevi in Ambrožičevi vojščaki napadli Žužemberk, Gubčeva brigada postojanko v trgu, Cankarjeva pa na območju cerkve v Zafari. Enako potem še dve noči. Tri noči partizanskega uničevanja so za seboj pustile strašno opustošenje: celo goro mrtvih in ranjenih (partizanov je bilo 26 mrtvih

in 40 ranjenih, branilcev pa naj bi bilo 15 mrtvih in 34 ranjenih) ter opustošeno naselje. Še hujše je bilo opustošenje v dušah prizadetih ljudi.

Kardeljeva in Ambrožičeva uničevalska in roparska paravojska (beri drhal) postojanke v Žužemberku ni uspela do konca uničiti. To ji je uspelo leto pozneje, v začetku maja 1944, ko so se nad Žužemberk spravili oboroženi z velikansko silo, tudi v topovih in minometih. Že tako popolnoma uničeni Žužemberk so v neke vrste labodjem spevu spomladi 1945 po navodilih partizanov v mnogih bombardiranjih (raketiranjih) uničevala t.i. zavezniška letala; vsaj trinajst jih je bilo.

Žužemberški župan Škufca pa že deset let pred vhomom v občinsko stavbo časti spomenik Lada Ambrožiča - Novljana, vodje uničevanj ljudi, premoženja in duš v Suhi krajini, kar je pošastno norčevanje iz suhokrajinskih ljudi.

Sin partizanskega zločinca 26 let po demokratizaciji in po petinsemdesetletnem komunističnem uničevanju Slovenije pisari, da je njegov »slavni« oče uničeval le sodelavce okupatorja. V vsem svojem bistvu so bili vaški stražarji in domobranci najprej samoobramba pred partizanskim nasiljem, zaradi tega nasilja so nastali, takoj za tem pa uporniki proti divjanju komunistične revolucije. Vse drugo, kar jim očitajo zločinci in današnji zagovorniki zločinov svojih prednikov, je bilo povsem nepomembno. Edino tega se že dolgo ne da ovreči in se seveda nikoli ne bo dalo.

Ivo Žajdela, Ljubljana